

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788765408.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Heiberg og jeg ønskede begge at være fri for den gabende folkemasse, som altid indfinder sig i kirkerne ved et bryllup, især når brudeparret er offentlige og bekendte personer. Vi besluttede derfor i al hemmelighed at rejse til Slangerup, hvor Heibergs ung-domslærer, Hansen, var præst, for at lade os vie af ham. Heiberg red da til Slangerup for at underrette præsten om, at han ville føre sin brud til ham, for at vielsen kunne ske af ham og i hans kirke. Den gamle mand blev inderlig rørt over dette bevis på Heibergs venskab, og efter at vi havde indviet mine forældre i vor plan, blev dagen bestemt til den 31te juli (1831). Jeg var henved 19 år, og Heiberg havde fyldt sit 39te, men denne forskel i alder foruroligede mig intet øjeblik. Han var mere end ung nok til mig; ja, man kan gerne sige, han var yngre end jeg [, det syntes jeg dengang, og det synes jeg nu 25 år efter.] Hans lette, barnlige sind, hans munterhed og livlighed i omgang, hans livsglæde og hans store ligevægt i sjælen, alle disse egenskaber gjorde ham så ung, at der ikke i det væsentlige var ringeste forskel i vor alder. Han kunne være overgivet som et barn, så hans moder ofte sagde: »Harre Gud, hvad Ludvig dog er barnagtig! Det er rigtig en lykke for ham, at han får en fornuftig kone.« Når vi talte om at købe ind til vort hus, da syntes han, at dette jo altid kunne ske bagefter, og at det ikke var værd at opsætte brylluppet én dag derfor. Tit måtte jeg le ad ham, når han da, og mange år efter vor forening, bebrejdede mig, at så megen tid var spildt, og at hvad nu skulle ske, kunne være sket flere år tidligere, og at dette jo var et tab, som aldrig kunne erstattes. Hans moder påtog sig nu, når vi var rejst, at gøre indkøb af det fornødne til vort hus. Heiberg havde lejet et lille enligtliggende sted i Lyngby; der skulle han og jeg tage hen efter brylluppet og tilbringe den første måned af vort ægteskab i ensomhed.